

d'aquests trastorns. Però tot i fer la part de la predisposició, s'ha d'admetre l'influència de l'acte operatori i acceptar que, com determina aquest tota la serie de mutacions congestives, nutritives i nervioses apuntades, pot també, en un grau més elevat, pertorbar profundament la més elevada expressió del funcionalisme cerebral. Per lo tant, cal fer tot lo possible pera establir la prophylaxi d'aquestes psychosis, ja vigilant i fent enquestes sobre les condicions hereditaries de la malalta, ja estudiant les condicions organiques de la mateixa, pera apartar i fins abstenir-se de l'operació en aquelles en que siga facil una auto-intoxicació (velles arterio-esclorosiques, diabetiques, etc.) i en les que ls antecedents vessanics siguen ben marcats. De no fer-ho així, ens exposem a que aquests trastorns psychics sobrevinguin, deslluïnt una operació que, si a mà ve, hauria donat excelents resultats, i desacreditant an el cirurgià que portà a cap l'operació (1).

Com explicar la producció d'aquests phenomens? L'unic camí acceptable és el de relacionar-los amb els principis que integren la theoria general den Brown-Séquard i admetre que l'ovari és, com el còs thyroide, una glandula de secreció interna. Així ho demostra, no sols l'observació diària dels fets consegüents a sa extirpació, sinó ls experimentals realitzats per diversos autors. Tant els estudis fets per en Ferré i Bertran com els den Fedoroff, den Fedeli, den Spillman i den Etienne, den Senator, etc., concorren a provar-ho. En Caratulo i en Tarulli, en llurs treballs presentats a la *R. Acc. Med. di Roma* (2), exposen les conclusions següents: 1.ª L'ablació dels ovaris té una influència considerable sobre l'metabolisme organíc. 2.ª Els phosphats eliminats disminueixen considerablement després de la castració. 3.ª L'eliminació de l'azot presenta lleugeres oscilacions. 4.ª L'acid carbonic expirat i l'oxygen inspirat disminueixen sensiblement fins a cert limit; després llur quantitat resta estacionaria. 5.ª El pes corporal augmenta gradualment. 6.ª Injctant una dosi mitjana de suc ovaric, la dosi dels phosphats eliminada dev superior a la que existia abans de la castració; am dosis més fortes, els phosphats augmenten considerablement. 7.ª L'extirpació simultania de l'uter i dels ovaris no provoca altres modificacions que les observades després de l'extirpació dels ovaris sols. La conclusió ultima dels autors és que ls ovaris

(1) Vegi-s els numeros d'aquesta Revista abans citats.

(2) *Bull. della R. Acc. Med. di Roma*, any XXII, fasc. 5 i 6. Citat per F. Jayle, *Rev. de Gynéc. et de Chir. abd.*, n.º 4, Jul.-Ag. 1898, París.